ULTIMELE SONETE ÎNCHIPUITE ALE LUI SHAKESPEARE ÎN TRADUCERE IMAGINARĂ DE V. VOICULESCU

(1)
CLV

Nu-mi cerceta obârşia, ci ţine-n seamă soiul,
Guşti fructul, nu tulpina, chiar aur de-ar părea...
Strămoşii-mi, după nume, au învârtit ţepoiul,
Eu mânuiesc azi pana de mii de ori mai grea.
Dovada cea mai pură a-nnobilării mele
Eşti tu şi-ngăduinţa de-a te lăsa iubit
Mai mult ca un prieten, cu patimile-acele
Cu care-adori amantul de veci nedespărţit.
Îmi cânt astfel norocul, înalţ epitalamuri
Şi, pentru închinarea la care mă supun,
Culeg azur şi raze şi roze de pe ramuri,
Stăpânul meu, alesul, cu slavă să-ncunun:
Poporul meu de gânduri, simţire, vis, trup, dor
Te pun azi peste ele de-a pururi domnitor.

duminică, 5 decembrie 1954

(2)
CLVI

Iubirea mea e trează ca un priveghi de arme,
Un lung ajun de luptă eroic încordat;
Nimic nu lâncezeşte în mine, cum nu doarme
Ţintitul arc, în sine vibrând, dar nemişcat.
Aştept ceva, de-un farmec mai sus ca o izbândă,
Nu bruta-ncoronare a sângelui aprins;
Dincolo de plăcere, pândesc altă dobândă,
Slăvita-mpreunare de genii, fără-nvins...
Râvnesc nenfăptuitul vis al desăvârşirii;
Ca-nalta-ţi frumuseţe să nu fie-o nălucă,
– Cu clipa-n zbor venită cu alta să se ducă –
Voi sparge-ntârziatul decret de lut al firii:

Ca ea să dăinuiască de-a pururi roditoare,
Îi altoiesc, din mine, puterea gânditoare.

vineri, 3 decembrie 1954

(3)
CLVII

Te miri că nu scot gheara să-mi sfâşii bârfitorii?
Unde-ai văzut tu leul vânând gândaci sau poame?
Poetul sare lacom asupra-naltei glorii,
Cu-mbătătoarea-i carne s-aline sacra foame.
Şi eu am alergat-o-n pustiul lumii voastre
Şi m-am bătut cu tigrii şi şerpii pentru ea,
Am fugărit-o până-n capcane şi dezastre,
Dar când s-o prind, în cale-mi ieşişi tu, scumpa mea!
Tu m-ai vânat cu ochii, oţele zâmbitoare,
Şi lesnicioasă pradă-ţi cad astăzi la genunchi:
Hai, inima sfâşie-mi, mi-o faci nemuritoare,
Şi dulcea ta cruzime pătrunză-mă-n rărunchi:
Căci stihurilor mele le dau alte destine,
Cu nobilul lor sânge de-a te hrăni pe tine.

sâmbătă, 4 decembrie 1954

(4)
CLVIII

Din clarul miez al vârstei râd tinereţii tale,
Trufaşa-ţi frumuseţe în faţă o privesc
Şi ochilor tăi, aştri tulburători de cale,
Opun intensu-mi geniu în care se topesc.
Mă-nfăţişez cu duhul, nu te sărut pe gură,
Plecat ca peste-o floare, te rup şi te respir...
Şi nu mai eşti de-acuma trupească o făptură,
Ci un potir de unde sug viaţa şi strâng mir.

Nu-mi număr anii, seva nu stă în gingăşie:
Cu ideala forţă mi-apropii ce mi-e drag,
Înjug virtuţi şi patimi la marea poezie
În care, fără urme de pulbere târzie,
Te-amestec şi pe tine cu sila; pentru mag,
Pământul n-are margini, nici cerurile prag.
joi, 2 decembrie 1954

(5)
CLIX

A câta oară zorii mă prind fără de somn?
Dă iarna buzna, anul îşi lapădă coroana,
Eu în surghiun, departe... Când ai să-mi curmi prigoana,
Iar să mă chemi la tine, putenicul meu domn?
Dar tot veghez – de-aicea – iubirea ta plăpândă,
Ca peste o comoară-n veci hărăzită mie;
Sunt Argus, nu c-o sută de ochi, ci cu o mie
De inimi arzătoare şi toate stând la pândă.
Fereşte mai cu seamă să pleci pe mare-albastră
Cu oacheşa aceea făţarnică şi rece;
Năvalnicele-mi gânduri, gonind pe urma voastră,
Vă va stârni tempeste, corabia să-nece:
Căci te iubesc cu ură, întreg, şi numai eu;
Nu te împart cu nimeni, nici chiar cu Dumnezeu.
marţi, 7 decembrie 1954

(6)
CLX

La ce-mi slujesc de-acuma duh, faimă, fantezie...
M-ai părăsit... şi toate se sting, reci scânteieri.
Pentru rănitul vultur aripile-s poveri,
Zbătaia lor, zadarnic adaos de-agonie.

Şi mă supun... Osânda de gura ta rostită
E lege pentru mine de aur pur şi greu;
Durerea de la tine mi-e încă o ispită,
Tu, genial tutore al geniului meu.
Şi neguri lungi de veacuri las iar să mă înghită...
Din groapa mea zbucni-va o flacără târzie;
Atunci întreaga lume va desluşi, uimită,
Crescând misterioasă a noastră poezie,
Din dragostea născută în zbucium şi ardori,
Pe-ascuns, din tainic tată, ca un copil din flori!

duminică, 12 decembrie 1954

(7)
CLXI

Dintre atâtea chinuri, venite-asupră-mi hoarde,
Păstrez dureri de care nu pot să mă despart;
Tot sufletul mi-e-n ele, ca sunetul în coarde
Ce încă vii vibrează vioara când s-a spart.
Ca viermele mătasei ţesusem nencetat
În jurul tău un magic cocon de poezie;
Tu, strălucitul flutur, l-ai rupt şi ai zburat
Din gingaşa-nchisoare păzit cu gelozie.
Şi astăzi, mari otrăvuri cu care m-am deprins,
Dispreţul tău, trădarea îmi sunt trebuitoare;
Intrate-adânc în carne-mi, ţin viaţa de învins,
Cât lipsa lor mi-ar fi şi mai ucigătoare,
Căci ele, printr-o vrajă, sunt înseşi răsturnate,
Iubirea şi credinţa, pe dos şi blestemate!

marţi, 17 decembrie 1954

(8)
CLXII

Eu îmi clădesc sonetul în piscuri, o cetate
Cu rimele creneluri şi orice vers un zid.
Pe tine, prinţ hermetic, ca-ntr-o eternitate,
Smuls pur din gheara vremii, în el să te închid.
Haină, marea lumii să-l bată furioasă,
Cu haita ei de pizme, zavistii, hâdă ură,
Nu vor clinti o iotă din mândria-i armătură,
Nevolnice să-i spargă enigma glorioasă.
De-acum nu ne mai pasă ce are să se-ntâmple...
Punând în lanţ uitarea şi ferecându-i zborul,
Cu laurii veciei neofiliţi pe tâmple,
Vom înfrunta trecutul, ce-asmute viitorul:
Că-n inimă-mi, ascunsă, stă slova nemuririi,
Şi-o scriu cu diamantul caratelor iubirii...

Solstiţiul de iarnă, 1954

(9)
CLXIII

Din spulberul iubirii atât doar mai pot strânge,
Să-mi fac un ştreang, eu singur, cu fragedele-ţi rochii...
Mă-ndeamnă alte gânduri să iert şi să-nchid ochii,
Privighetoarea oarbă cu mult mai dulce plânge.
Înduplecă-te, dară, durerea mea-ntr-atât,
Să preaslăvim fugara, şi-n loc de răzbunare
Să stoarcem nemuririi şi artei lacrimi, cât
Să stea podoabă lumii hidoasa ei trădare.
Dar cine viers şi suflet acum să-mi împrumute
Dacă-mi lipseşti tu, însăşi esenţă a minunii?
Ah, inimă şi coarde-mi sunt deopotrivă mute,
Când limpede văd astăzi prăpastia minciunii:

Căci orb eram atuncea când te aveam în față,
Splendoarea-ți, luându-mi ochii, da cântecului viață!
25 decembrie 1954

(10)
CLXIV

Perechea este țelul, porunca sacră-a firii:
Stârniți de ea, vulturii se caută prin spații,
Delfinele iau marea în piept, să-şi afle mirii,
Chiar stelele în ceruri se-njugă-n constelații...
Ca vița către mândrul stejar, spre tine-ntind
Ciorchinii-mi plini de patimi cu sevă-mbătătoare;
În mrejele-adorării te-nfăşur, te cuprind,
Şi orice vers îți scriu e înc-o-mbrățişare.
Noi doi suntem victime ale suavei legi,
Căci dragostea nu cată la forme-ntâmplătoare:
Dac-ai fi fost femeie, te-aş fi ales eu oare?
De ce mă laşi acuma? Te smulgi şi te dezlegi?
Tăiat în jumătate şi-n pulberea zdrobirii,
Cum am să port eu singur poverile iubirii?
Anul Nou 1955

(11)
CLXV

Iubita mea, ai suflet adânc întortocheat
– Vast labirint, ascuns sub palatul frumuseții –
În care-un minotaur domneşte nendurat,
Flămând de duhul slavei şi carnea tinereții...
Mulți îndrăzneți pieiră în tainițele-i sumbre,
Feciori eroici, pradă dați fiarei suverane...
Acum m-alătur şi eu fugarnicelor umbre,
Cobor, dar fără teamă,-n vârtejul de capcane.

Căci tu mi-eşti Ariadna şi-mi dăruieşti un fir
Din pletele-ţi de beznă, o călăuză vie;
Şi nu să scap din cursă îl ţin şi îl deşir,
Ci mai afund să intru în neagra-mpărăţie;
Dedalicul tău suflet locaş mi l-am ales
Şi jur că niciodată din el n-am să mai ies.

sâmbătă, 8 ianuarie 1955

(12)
CLXVI

Eu, ce trăiesc tot timpul printre semnificaţii,
Şi nu mă amăgeşte uşor o-nfăţişare,
Pot să prefir minciuna din minunate graţii,
Zăresc ascuns pumnalul sub calda-mbrăţişare,
Te-am străvăzut prin toate a tale pavezi grele,
Nativu-ţi bloc de aur a rezistat, întreg,
Supus regalei ape a răutăţii mele,
Cu care muşc pe oameni, să-i cerc şi să-i aleg...
Căci e înţelepciune a şti să fii şi rău,
Sub încercări şi cazne dă probe tari simţirea...
Nu mă cruţa, izbeşte!... Iubite,-i rândul tău:
Cu cât e mai fierbinte, lovită de-i iubirea,
Ca fierul roş, de faur bătut cu măiestrie,
La fel se oţeleşte şi ea şi se mlădie...

duminică, 9 ianuarie 1955

(13)
CLXVII

Pe noi prietenia nu ne mai încăpu...
Prea mult crescu şi grabnic năvalnica simţire.
Atunci ne strămutarăm pornirile-n iubire
Şi-o dragoste înaltă şi-adâncă începu.

Se prefăcu deodată coliba în palat,
Iar casnicele scule, în zâne, ca-n magie;
Eu regăsii în mine un suflet de-mpărat,
Purtând puternic sceptru de vis şi poezie.
Nu-i oaste mai vitează ca cea a-nchipuirii,
Ca duhul frumuseţii atotbiruitor;
În fruntea lor porni-vom războiul dezrobirii
Din lumile ţărânei, spre ùnicul meu dor:
Să-ţi cuceresc şi ţie, în dreaptă stăpânire,
Alăturea de mine, un tron în nemurire!

luni, 10 ianuarie 1955

(14)
CLXVIII

Ne bate primăvara în inimi!... Să-i deschidem:
Lapislazulii lumii sunt toţi în ochii tăi,
Cât negurile vieţii putem să le desfidem,
Alt soare să aprindem pe vechile ei căi...
E mâna ta în aer? Sau prima rândunică?
E tremur lung de pleoapă? Ori gingaş flutur viu?
Bob roşu de măceaşă mi-ntinde gura-ţi mică,
Trunchi zvelt de măr cu roadă e trupul tău mlădiu...
Şi înţeleg prin tine acum întreaga fire,
Mă-apuc cu rânduiala din asprul univers,
Taifunul ce sfărâmă corăbii în neştire,
Picioru-ţi scump ce calcă o biată gâză-n mers,
Zăpezi şi flori şi fructe în drum ţi se aştern,
Pe rând, supuse toate la ritmul tău etern!

miercuri, 12 ianuarie 1955

(15)
CLXIX

Coboară iarna... Ursa tot mai adânc se pleacă,
Şi inimile noastre se-nvăluie în nori.
Ca pe-o tocită spadă bagi sufletul în teacă,
Cu umbrele durerii viața să-ți măsori:
Cât au crescut de-nalte, aproape pân' la frunte!
Încetineala vremii viclene te-a mințit.
Tu ai crezut că timpul în fața ta e-o punte,
Şi el era chiar valul ce-n urmă te-a-nghițit...
Mai e vreun țărm la care ai fi ieşit înot,
Greşeala să-ți răscumperi cu-o cât de grea dobândă?
Ori s-a sfârşit aicea? Şi doar ce-a fost e tot?
Căci, iată, vine-nghețul, grăbit ca o osândă!
O, de-ai putea nu polul cu umărul să-mpingi,
Ci-n gânduri, ca-ntr-o lampă, să sufli să le stingi!

joi, 13 ianuarie 1955

(16)
CLXX

Sămânța nemuririi, iubite, e cuvântul,
Eternul se ascunde sub coaja unei clipe,
Ca-n oul ce păstrează un zbor înalt de-aripe,
Pân' ce-i soseşte timpul în slăvi să-şi ia avântul;
A fost de-ajuns un nume, al tău, sol dezrobirii,
S-au spart şi veac, şi lume; ținut prizonier
A izbucnit din țăndări, viu, vulturul iubirii,
Cu ghearele-i de aur să ne răpească-n cer.
Cine ne puse-n suflet aceste magici chei?
Egali în frumusețe şi-n genii de o seamă,
Am descuiat tărâmul eternelor idei;
Supremelor matrițe redați, care ne cheamă

Din formele căderii, la pura-ntâietate,
Să ne topim în alba, zeiasca voluptate...

joi, 20 ianuarie 1955

(17)
CLXXI

Iubirea pentru tine-mi veni nu ca un fur,
Ci ca un rege cărui uşi largi i s-au deschis;
Nu strecurată-n noapte din adâncimi de vis,
Ci în lumina-naltă a marelui azur.
Abia acum descopăr măreţele-ncăperi
Ce stau deşarte-n mine cu obloane de-nchisoare.
Te aşteptau, să-mi umpli tu, tânărul meu soare,
Adâncul vast cât lumea cu raze de dureri...
Căci nu e fericire mai gravă decât chinul
Şi dulcea zvârcorlire să-ţi plac, să te câştig,
Mândria de-a-ţi fi scaun, să-ţi odihneşti destinul,
La patima mea, truda mai strâns să te-nverig,
Şi inima îmi bate în minte ca un faur,
Zorind să-ţi împletească un lanţ de vrăji de aur.

miercuri, 2 februarie 1955

(18)
CLXXII

Să n-asculţi ponegrirea, nici clevetiri mulţime
Cu care azi ne-mproaşcă prietenii de ieri;
Iubirea ni-i sfinţită de marea-i înălţime,
Ne urcă la lumina eternelor dureri,
Acolo sus, păcatul n-ajunge nici ca gând,
Şi viţiul nu suie nici în închipuire;
E ca un iad în ceruri unde se-ntorc, plângând,
Râvnirile nebune ce n-au jos împlinire;
Îngheaţă-mbrăţişate gigante disperări,

Amoruri fulgerate de tragica trufie,
Neîmpăcate arderi, spre-aiurea încordări,
Ce-au ispitit neantul cu îndărătnicie.
Din lumea lor purcede şi dragostea-mi, iubite,
De-aceea-i fără saţiu şi fără de limite.

Noaptea vineri spre sâmbătă,
5 februarie 1955

(19)
CLXXIII

Te mistuie iubirea? Credeai că-i o păpuşă,
Să-ţi faci un joc cu toane, ca în copilărie,
Când ea-ţi cerea o fire de salamandră vie,
În tainica-i văpaie să arzi făr' de cenuşă.
Ea nu stă-n trup, stăpână a cărnii şi-a plăcerii,
Înflăcăratu-i spirit, urgie, le consumă;
Îşi cată-noi duh geamăn... şi, de-l îmbii cu humă,
Rămâi o biată urnă cu zgurile durerii...
Te ispiteşte jindul să-mbraci şi fericirea
Cum pui, pentru petreceri, o rochie de brocate?
Dar trebuie-nfruntată cu spaimă, ca o moarte...
Căci ea, ca să pătrundă, îţi sparge-alcătuirea,
Preface în genune lăuntrul tău, anume
Ca să încapă-acolo, cu ea, întreaga lume.

sâmbătă, 19 februarie 1955

(20)
CLXXIV

Îmi spui zaraf? Schimb versuri pe-o dragoste de aur?
Pentru-ai iubirii tale ducaţi îţi dau sonete?
Viclean, îţi iau aleanul şi dorul amanete,
Cu camătă închise-n avarul meu tezaur?

De-ai şti! Fiece slovă ce-ţi scriu ţi-ar fi mai scumpă
Ca mii de nestemate din frunţile regeşti;
Cutezător scafandru-n oceanele cereşti,
Zvârl duhul meu din duhul etern să ţi le rumpă...
Şi nu mă plâng că poate iubirea ta mă-nşală,
Nu cat de-i mincinoasă moneda ce-mi strecori,
Că simt ce grea şi seacă îmi sună uneori,
Şi nici nu zgârii plumbul sub calpa poleială,
Ci smulg tăriei verbul de dincolo de fire,
Şi orice vers ce-ţi dărui i-un fir de nemurire.

joi, 17 februarie 1955

(21)
CLXXV

Să fie dar Iubirea o mască a Durerii?
Alt chip al ei când poate adoarme şi visează?
De ce atunci în mine rămâne pururi trează,
Făr' de ogoi chiar până pe perina plăcerii?
Voi doi mă chinuirăţi cu-acea perfidă artă
Cu care inşii meşteri strâng roze cu duiumul;
Strivite-n teascuri grele şi stoarse, le deşartă
De tot ce au în ele adânc etern: parfumul.
Închisă în cleştare, esenţa lor străbate
Departe, peste veacuri... nici moartea n-o învinge,
Şi duhul rozei umple pe toţi câţi va atinge...
Aşijderi eu, de-a voastre torturi neîndurate,
Mă distilez în versuri, prin harul poeziei
Vă-mbălsămez în pura mireasmă-a veşniciei.

miercuri, 23 februarie 1955

(22)
CLXXVI

Cu chipul tăup e masă, trudesc să mă inspir...
Ca un jongleur ce scoate când flăcări, când cordele,
Aceste versuri scrise să te desfeţi cu ele
Din inima mea arsă le-am scos să ţi le-nşir.
Sunt psalmii mei de taină, o rugă necurmată,
În ei am pus Iubirea lângă Eternitate,
Să lupte cu vrăjmaşul Destin îngemănate:
M-au părăsit şi ele, trădând cu tine-odată.
...Grăbită, căruntețea mă-mbracă-n promoroacă,
Amarnice vântoase de gânduri şi nesomn,
Smuls unul câte unul, de visuri mă dezghioacă...
Pe râpile uitării, însingurat, mă-ntomn.
Îndură-te, coboară şi vino de mă vezi
Pân' nu s-aştern pe mine solemnele zăpezi.

sâmbătă, 5 martie 1955

(23)
CLXXVII

Mereu îmi vine-n minte un cântec ţărănesc...
Îl îngânau la hanuri poznaşii cimpoieri:
„Să nu te-mbraci în zdreanța zvârlită de boieri,
Cu straiul lor odată, şi râia-ţi dăruiesc!"
Iubirea ta purtată-n saloane şi la curte,
Smulsă-n alcov de pofte cu colţii lor nebuni,
Îmi stă-ntr-un peş, îngustă, cu poalele prea scurte,
Reci drojdii de dantele pe-amare goliciuni...
Eu totuşi am primit-o, înflăcărat s-o schimb,
Şi migălesc s-o curăţ, s-o-nalţ, să-i dau lărgime.
Dar vino cum te afli, în haina ta de crime:
Ţi-am pregătit o alta din străluciri de nimb;

Vestmânt slăvit, mai trainic ca globul pământesc,
E mantia-mi de visuri în care te-nvelesc.

luni, 7 martie 1955

(24)
CLXXVIII

Spun unii de un ostrov vrăjit, pe mări, departe...
Corăbiile-n preajmă-i se năruiesc în valuri.
Orice metal din ele se smulge, se desparte,
Sar cuiele şi-aleargă să se înfigă-n maluri.
Oh, nu e basm... Cu mine s-a petrecut la fel:
Tot ce-mi încheie firea şi cârma drept o ţine,
Orgoliosul geniu, voinţa de oţel
M-au părăsit năuce şi s-au lipit de tine.
Dar dragostea îndată le luă la toate locul,
Cu lanţuri fermecate mă ferecă şi leagă;
Zvârl ancora la ţărmul unde-mi aflai norocul,
Vreau să rămân aicea viaţa mea întreagă.
Şi ca să nu mai vie din lume nici un rău,
Oceanele Iubirii revărs în jurul tău...

vineri, 11 martie 1955

(25)
CLXXIX

Nu! Gloria iubirii nu este îmbuibarea,
Ospeţe de săruturi, orgii de-mbrăţişări,
Ci dorul lung şi taina-mpletită cu-aşteptarea
Sunt duhul ei pe-o lume de vane desfătări.
Prin înfrânări şi chinuri asceţii-ating extazul;
Eu te ador cu-acelaşi canon ce-ntreg mă-nfrânge,
Căci dragostea nu-i apă, să-ţi umfle-n vânt talazul.
Laşi gloabele în voie; în ştreang pui purul sânge...

Eu nu ți-am scris, ca alții, pe lefuri sau merinde
Simțiri gălăgioase cu arderi măsluite;
Sonetul meu e cuget și patimă,-mpietrite.
Cu inima ciocnește-l, că scapără, s-aprinde...
În scoica mea închisă, dârz, făr' de răsuflare,
Încet ia suferința chip de mărgăritare.
joi, 17 martie 1955

(26)
CLXXX

S-a străduit natura ca omul să nu-i scape;
Iubirea îl urcase deasupra ei prea tare,
Și-a-nmormântat-o-n carne... Din fundul oarbei groape
Eterna rădăcină spre ceruri dă lăstare.
Din sumbra putrejune cu viermii laolaltă
A mea-și umfla toți bulbii cu patimi și rușine...
Dar adiași deodată tu, primăvară-naltă,
Și izbucni, suavă, în chip de crin, spre tine.
La dulcea-ți alchimie gunoiul se supune,
Sub părul tău de soare, și-albastrul ochi deschis
Se prefăcu-n mireasmă spurcata stricăciune.
Tot ce fu somn și beznă-i acum azur și vis,
Și-n slujba ta stau puse-n genunchi – să nu le cruți –
Puternicele-mi vitii întoarse în virtuți...
miercuri, 30 martie 1955

(27)
CLXXXI

Oricât de drăgăstoasă ți-e iscusita limbă,
Știu când mă minți, cu toate ce-mi spui și faci pe plac,
Neașteptat culoarea privirilor se schimbă
Și ochii tăi o clipă se bâlbâie și tac.

Cât mi-eşti de drag atuncea! Cum îți iubesc minciuna!
Întreg te afli-acolo, tu, cel adevărat,
Tu, candid plin de vicii, amestecând întruna
Păcatul ce luceşte cu aurul curat...
Şi nici o vină... Răul sub tine-i calul sprinten,
Sfărâmă stavili, inimi, să zboare unde-i ceri,
În coastele Iubirii cruzimea-i ager pinten,
Stau bine stropii roşii pe negrele plăceri,
Şi-ademenind lumina cu îngerii-ți perfizi,
În iadul țău tragi cerul şi astfel mi-l deschizi...

miercuri, 13 aprilie 1955

(28)
CLXXXII

Eu n-am fost niciodată ucenic;
Dintru-nceput deplin maestru... numa
În fața ta mă-nchin; stăpân unic,
Revarsă-ți harul peste mine-acuma.
Nu te mira că-ți cer să nu-mi măsori,
Să-mi dai tu singur tot; nu se desparte
Iubirea ta de marile-i surori:
Eterna Artă, suverana Moarte...
Azi, fericite, ele nu mai sunt
Fărâmițate-n lume şi răzlețe:
Din cer, din iad, de pe întreg pământ
S-au strâns în geniala-ți frumusețe.
Când țin la piept făptura-ți luminată,
Le-mbrățişez pe câtetrele-odată...

23 aprilie 1955

(29)
CLXXXIII

Mereu cerşim vieţii ani mulţi, aşa,-n neştire,
Ne răzvrătim, ne plângem de piericiunea noastră,
Şi încă nu-nţelegem că fără de iubire
Se veştejeşte Timpul în noi ca floarea-n glastră;
Rupt din eternitate, el vrea tărâm asemeni
Din care-altoiul şubred să-şi tragă sevă nouă;
Noi îl primim cu gheaţă şi-l răsădim în cremeni
Când Dragostea-i unica vecie dată nouă.
Ci-n van acum te mânii pe mine şi m-arunci,
Minunile iubirii n-au stavilă pe lume;
Ca Lazăr la auzul duioaselor porunci,
Oricând şi ori de unde mă vei striga pe nume,
Chiar de-aş zăcea în groapă cu lespedea pe mine,
Tot m-aş scula din moarte ca să alerg la tine.

luni, 2 mai 1955

(30)
CLXXXIV

Tu ştii ce lung şi aprig luptai ca să te capăt,
Cu mine-ntâi, cu tine, cu pizma tuturor...
Războiul crâncen însă urmează fără capăt;
Şi te ţin rob, eu, sclavul, pe tine-nvingător,
Nu cruţ nimic; cuvântul îţi cântă osanale,
Dar lănci de gând, catrene de versuri te pândesc,
Duh, inimă şi minte, aprinse arsenale,
Zi, noapte, geniale unelte-mi iscodesc;
În dragoste nu este odihnă, numai moarte...
O pace-nseamnă saţiu, surâsul lânced minte,
Acel ce-ţi strânge mâna şi pleacă se desparte,
Dar rana mă trezeşte ca un sărut fierbinte:

Iubirea mea-i ca steagul în lupta norocoasă,
Cu cât mai sfâşiată, cu-atât mai glorioasă.

luni, 23 mai 1955

(31)
CLXXXV

Nu mai hulesc, iubite, această tristă țară,
Nici lumea rea şi strâmtă în care te-ai născut,
Cum nu urăsc țărâna vulgară şi avară
Din care pomul mândru zbucni, neîncăput...
Ci lupt s-o scap de viermii ce rod la rădăcină,
O-nnobilez cu soiul unor ființe noi.
Îți zămislesc amante cu suflet de lumină,
Îți plăsmuiesc soți vrednici din ideali eroi...
Turnate din iubire – titanice modele –
Am stors în ele sucul a sute de vieți,
Trăiesc în veci. Tu însă, mult mai presus ca ele,
Întreci aceste-nalte virtuți şi frumuseți.
E oastea ideală, trimisă-n sârg de mine
Să ia Eternitatea cu-asalt şi pentru tine.

luni, 30 mai 1955

(32)
CLXXXVI

Urâi perfecțiunea de cum te-am cunoscut,
Reci limite rigide cu aer de-nchisoare;
Viața-i schilodită de ea şi visul moare,
Acolo niciodată tu nu ai fi-ncăput.
Îmi place-n tine sporul, viu, gata tot să spargă,
Scăderi neaşteptate cu-adâncul monstruos,
Azi bunul plac, schimbarea cu unduire largă,
Lumina-n bezná, norul ca vițiul frumos;

Dar spiritul în tine stăpânitor veghează,
Nimic nu are voie să intre nechemat;
Râzi, inima s-aprinde îndată cu o rază;
Un semn, şi negrul clocot cleştar a îngheţat;
Struneşti ca Bachus tigrii, şi-n lanţ cu mândrii lei,
Pe mine, înjugatul la caru-ţi, lângă ei...
3 iunie 1955

(33)
CLXXXVII

Eu nu-mi ador în tine iubirea mea răsfrântă,
Cum, oglindit în ape, se contempla Narcis:
În volbura de valuri ce-ntinderea-ţi frământă
– Unde foiesc balauri – nu-i tihnă pentru vis.
Dar uneori eşti numai azur, rodeşti sirene,
Din spumele-ţi de patimi se zămislesc mari zei,
Îţi scoţi toţi înecaţii la ţărmuri, ca alene
În dragostea-ţi cu toane iar să te joci cu ei.
Atuncea plec în tine să-ţi cuceresc favoarea;
Îţi flutur oriflame, pun purpura vestmânt,
Ca dogii când în larguri se logodesc cu marea,
În sufletu-ţi oceanic, nuntind, mereu m-avânt;
De sus, din mândru-mi geniu armat în Bucentaur,
Ţi-arunc, inel, iubirea-mi, cătuşă grea de aur.
vineri, 8 iulie 1955

(34)
CLXXXVIII

Mă uit cum cade noaptea, aluzie la moarte,
Şi lumea-şi cată duhul în lămpile aprinse;
Reintră în vis viaţa, pătrunde de departe,
Ca o mireasmă, somnul, în cărnurile stinse.

Eu stau mereu în beznă: lumina mea-i la tine
Şi ochii mei o alta nu vor să mai primească.
Cum iroseşti aiurea plăcerile divine?
Nu ți-a rămas o umbră de cuget să-ți şoptească
Cum dragostea-mi, mai mare ca veşnica natură,
Ți-a zămislit adâncul din nou, în zeci de fețe?
M-am despoiat de taină, de-nalta-nvestitură,
Ca să-ți îmbrac unica şi goala-ți frumusețe;
Te-am învățat iubirea, semețul zbor în slavă,
Să pier ca scorpionul de propria-mi otravă.
vineri, 22 iulie 1955

(35)
CLXXXIX

Nu m-au târât spre tine nici stearpa desfrânare,
Nici vițiul fățarnic, ci patima senină;
Când fluturul îşi arde aripa-n lumânare,
El nu râvneşte seul, ci magica lumină.
Mă sprijin pe-amintire-acum... şi-apoi pe moarte;
Toți ceilalți stâlpi cu lumea deodată s-au surpat,
Iubirea putrezeşte pe undeva, departe,
Eternitatea-i încă un vis dezaripat.
M-adun de pretutindeni, mă-nchid de-o grijă sumbră,
Mi-e sufletul zadarnic şi cere să se culce;
Prin slăvi amurgul trece misterios de dulce
Şi-n umedul lui giulgiu mă-nfăşură cu umbră...
Nici stea, nici cântec; vine alt soi de noapte, grea,
Mai limpede ca gheața... şi rece tot ca ea.
duminică, 24 iulie 1955

(36)
CXC

Nu te-am putut cuprinde să fii numai al meu,
E cum aş cere lunii să-mi ardă noaptea-n sfeşnic;
Ţi-e locul între stele... Ci, oricât de pigmeu,
Mi-e dragostea cer, iar tu, luminătoru-i veşnic.
Ştiu, între noi sunt două iubiri: a mea şi-a ta;
Nu ne-a-nchegat în sine o unică simţire:
Tu firul tău oricând vrei poţi rupe sau scurta,
Dar lanţul meu rămâne şi-i fără-mpotrivire,
Nici spaţiul, nici timpul nu izbutesc să-l roadă,
Rugina deznădejdii îl lasă neatins:
Nu-l simţi cum fremătează sălbatic de întins?
Ca să te urmărească, năvalnic, ca pe-o pradă,
Chiar pân' la cellalt capăt al lumii de-ai fugi,
Înverigat de tine, cât lumea s-ar lungi.

duminică, 31 iulie 1955

(37)
CXCI

Am azvârlit cu dreapta ale Ursitei zaruri
Şi mi-ai căzut tu, vajnic mântuitor din rău;
Azi toate-mi vin prin tine... şi între mii de haruri
Primesc chiar zorii zilei ca pe un dar al tău.
Alături de lumina creată-n empireu,
Iubirea fu o nouă lumină pentru lume;
De-atuncea fiecare-n opaiţu-i de hume
O poate aprinde singur, el sieşi Dumnezeu.
În inima mea arde acest lăuntric soare,
Din haosul vieţii mi te-a dezvăluit
Pe tine, frumuseţe atotcotropitoare.
Vast cosmos, ce-n orbita-ţi m-ai prins, biet satelit;

Şi-n juru-ţi cu alaiul de aştri mă avânt,
Pe muzica din sfere de-a pururi să te cânt.

luni, 8 august 1955

(38)
CXCII

Mi-a-mbătrânit iubirea şi gloria-i pe moarte,
Că-mi ocoleşti surâsul şi fugi de ochii mei?
Alăturea: şi parcă pământul ne desparte;
Vorbim: şi-i flecăreală, prin gard, ca-ntre femei...
Te măsluieşti cu-o artă prea înfiorătoare
De nu ţi-aş şti lăuntrul şi meşteşugul tot;
Porţi crima ca pe-o roză înfiptă-n chiotoare.
Şi viţiile,-n tine, suavi boboci îşi scot.
Acum cerci să te scuturi: de mine? Ori de ele?
Dar nu te vreau prieten şi nici vrăjmaş sublim;
Înapoiază-mi iadul, demonicele-ţi stele,
Îl vom preface iarăşi în cer de ne iubim;
Nu-mi hărăzeşte locul, nici timpul fericirea,
Ci tu; la piept cu tine mi-e paradis pieirea.

marţi, 9 august 1955

(39)
CXCIII

Aşa cum zilnic hrana o mărunţim în gură,
Aşijderea viaţa o destrămăm în clipe...
Iubirea de mai poate la loc s-o înfiripe,
Cum izvorî din sine, dumnezeiesc de pură.
Robi traşi pe roata vremii, stăm făr' de-mprospătare,
Şi viitorul nostru e plin doar de trecut...
Nici moartea nu ne scapă... arar câte-o visare
Ne înfierbântă fruntea, fugarnic, c-un sărut.

Dar dragostea ne-adună trăirea spulberată,
Trunchiatele-i silabe poem întreg s-aştern,
Zbătăi, izbândă, fapte cenuşă cad îndată,
Şi numai inutilul din noi este etern;
Aievi supun vecia şi strâns de clipe-o leg
Când mâna-ţi, fructă albă, cu buzele culeg.
marţi, 9 august 1955

(40)
CXCIV

Eu nu cred bucuria ce-mi trimiseşi, capcană,
„Că iar ţi-e drag poetul, şi-l chemi"... ci iau aminte,
Mă-ntreb lăuntric, pipăi nemuritoarea rană:
Fidelă, niciodată durerea nu ne minte.
Tu nu ştii ce amară e gloria târzie,
Când nu mai ai un dinte, s-o muşti, în gura hâdă...
Nevolnic, ţi-e ruşine de cruda poezie
Ca de-o femeie gata de râvna ta să-şi râdă...
Iubirea, cât de pură, tot cere-o ispăşire,
Chiar între om şi îngeri păcat e socotită;
E drept să fiu eu singur prinos de izbăvire?
Nu m-ai jertfit tu, însuţi victimă osândită?
De ce cu lănci de slove acum din nou m-ajungi
Şi-mi hărţuieşti, iubite, Destinul, să-l străpungi?
joi, 11 august 1955

(41)
CXCV

Tu mi-ai cules, iubite, pentru eternitate
A cugetelor mele mireasmă, poezia.
Acum trimiţi asupră-mi dispreţul şi urgia,
Dar fagurul rămâne când pier florile toate.

Iubirea ta cu grindeni, zorită să zdrobească
Şi-n drumu-i meteoric să treacă mai departe,
Nu mi-a cruțat un petec de suflet... Totuşi, iar te
Implor să cazi pe mine cu vipia-ți cerească...
Se sparge norul... iată, tu eşti întreg lumină,
La care-mi zvânt durerea, urc crengi, dau flori, rodesc...
Chiar gheața ta mi-e hrană: în taină o-mblânzesc,
Ea-mi ține duhul proaspăt şi inima virgină...
Şi, umbră, în tot locul de tine-alături sunt,
Căci umbra e ecoul luminii pe pământ.

miercuri, 17 august 1955

(42)
CXCVI

Alungă vicleşugul şi nu da crez poveții
Să minți iubirea, strâmbă s-o guşti, ca pe-o merinde:
Lumina voluptății depline îți aprinde,
Ea pârguieşte carnea, acest fruct dulce-al vieții...
Vrei să rămâi copila cu sâni suavi şi coade?
Dar floarea fecioriei se scutură la fel:
Închipuirea, vierme flămând, în duh o roade
Şi-i putrezeşte sacra sămânță, fără țel.
Oricât ar fi fățişă, iubirea-i tot o taină:
Ne vizitează-aicea, dar stă în altă parte;
Sărutu,-mbrățişarea îi sunt numai o haină
Cu care se-nveşmântă în lumea de sub moarte...
Atunci într-o văpaie şi noi ne-nvăluim,
Măcar ca licuricii să ardem cât trăim.

miercuri, 17 august 1955

(43)
CXCVII

Nu-ţi cer deloc credinţă, mi-e de ajuns iubirea,
Ca sfântul trup, în orice fărâmă ea e-ntreagă;
Cu tine-odată-n braţe am strâns nemărginirea;
Ce-mi pasă că şi alţii râvnesc s-o mai culeagă!
Urzind din haos lumea, în vasta-i rătăcire
Stăpânul a-ncărcat-o de nebunia sa;
Dar i-a adaos, ùnic leac de tămăduire,
Iubirea, cheia bolţii cu harul de-a visa...
Eram în aurora de aur a iubirii,
Privirile aprinse creară ceruri noi;
De cum veni amiaza, canicula iubirii,
Tu tot mai groase umbre de-ngheţ pui între noi;
Dar te strămut în mine când pleoapele s-aştern,
Alcătuită-aievea din tot ce ai etern.

duminică, 28 august 1955

(44)
CXCVIII

Îţi altoiseşi firea pe glorii şi trufie,
O gingaşă mlădiţă pe-un vechi trunchi scorburos;
Cu vine tari, flămânde, zvâcnite drept din glie,
A mea-şi urcase soiul sălbatec şi vânjos...
Pornisem din obârşii potrivnice unirii,
Dar ne chema lumina aceluiaşi văzduh;
Cu vârfuri deopotrivă în slăvile gândirii,
Ne-am întâlnit acolo, în pur azur de duh!
Sus, creştete-mpletite în artă şi visare,
Zvârlisem orice-amestec cu lumea de sub noi,
Când din seninul aprig suit, pân' la pierzare,
Larg, fulgerul iubirii izbi în amândoi:

De-atunci mă zbat şi suflu, văpaia să-i sporesc,
Să ardem împreună de-acelaşi foc ceresc.

luni, 29 august 1955

(45)
CXCIX

Domniță a grădinii cu merele de aur,
De-acolo ți-ai luat sânii de mândră Hesperidă?
Şi verzii ochi atlantici, din ce pierdut tezaur?
Şi părul tors din noapte, somptuos ca o hlamidă?
Eu singur îți ştiu taina când lung ți-alint aleanul
Şi trupul în săruturi ți-l prind ca-ntr-un năvod.
Visez că sunt Hercule şi iar despic oceanul,
Ostrovul feciorelnic să-ți jefuiesc de rod.
N-am să mai fug: nu caut alte mărețe fapte,
Poeții rămân astăzi eroii omenirii!
La albele-ți picioare torc versuri zi şi noapte...
Mi-ai încleştat pe soartă cătuşele iubirii:
Să-ți cânt doar frumusețea mi-e unica ispravă,
Nemuritoarea-ți formă pe veci s-o-nalț în slavă.

marți, 30 august 1955

(46)
CC

Credeam că gelozia-mi va ruina iubirea,
Cum face cămătarul cu victima plăpândă;
Dar m-a-nşelat: nu numai că nu-i opri sporirea,
Ea însăşi s-a adaos la dragoste dobândă.
Aci-ți socot un zâmbet mai rău ca o capcană,
Aci-mi-ntinde-un înger aripa-mbrățişării;
Atingerea-ți acuma mi-e har, acum prihană,
Şi iarăşi curcubeul fugar al împăcării...

Atâtea vii venituri şi bogății de chinuri
Fac sufletul o pungă cu avuții de moarte;
Mi-e dor de sărăcie cu marile-i seninuri,
Când adoram o umbră şi încă de departe...
Dar tu nu ține seama, ci iartă-mă mereu:
Aşa toți credincioşii îi fac lui Dumnezeu.
miercuri, 31 august 1955

(47)
CCI

Iubirea-i neclintită? Îți schimbi numai iubiții?
Arunci alte noi vreascuri pe-acelaşi foc mereu?
Ghehena ta nu arde decât pe osândiții
La dragostea eternă? Atunci acela-s eu.
În alba-ți demonie căzut fără scăpare,
Presimt ce-i veşnicia cu fiecare chin,
Şi simțurile-mi, şase năpârci spăimântătoare,
De tine asmuțite, mă-mbată cu venin.
De gerul voluptății durerile-mi scânteie,
Şi vițiul, deodată năprasnic diamant,
Plăcerea îmi resfiră în mii de curcubeie,
C-un capăt în edenuri, scrâşnirea-n celălant...
Şi plâng, Adam nemernic, la sacre porți de rai,
Din iadurile-ți nalte afară când mă dai...
vineri, 9 septembrie 1955

(48)
CCII

Iubirea mea se-ntinde în timp, a ta în spațiu;
Tu patima-ți împrăştii pe-un câmp fără hotare:
Amici, cai, paji, canalii, femei, câini, prinți... n-ai sațiu!
În dragostea mea, veacul abia-i o sărutare.

Te-mbrățișez, și-o oră nu-mi descleștează brațul;
C-un vers ți-așez icoana în piscuri de milenii;
Vânez eternitatea să ți-o-mpletesc în lațul
Cununii pentru fruntea răspântie de genii...
N-ajunge o viață? A mea prin tine crește;
Mi-e-o viață clipa în care mă privești,
Belșug de nemurire surâsu-ți dăruiește,
Iubirea-mi leonină numai cu ea hrănești:
Durere, soartă, moarte sunt partea celorlalți,
Deasupra lor, prin mine, transcenzi și te înalți.

luni, 12 septembrie 1955

(49)
CCIII

Ne-nvăluia misterul unei iubiri de zei
Ce și-au ales sălașul în lumea trecătoare;
Ciclopeene ziduri de dragoste-nfipsei
În carnea ta uitucă și alunecătoare...
S-a năruit iubirea, de lut la temelie;
Nici patimile – stâlpii – n-au mai rămas... Stăm sterpi...
Ne ocolesc cu grijă amici, vrăjmași: se știe,
Ruinele de temple-s cuibare mari de șerpi.
Ei șuieră din găuri? E inima mea prinsă
– Stafie-a nemuririi când tainici zei eram –
Ea s-a păstrat acolo chiar sub moloz, nestinsă,
Un ciob, dar arde-n colțul unde te adoram...
Tu te-ai întors în slava vârtejului lumesc;
Păcatul fericirii eu singur ispășesc.

marți, 13 septembrie 1955

(50)
CCIV

Mi-a trebuit întreaga văpaie-a poeziei
Cărbunele iubirii să schimb în diamant;
Dar străluceşti de-acuma pe fruntea veşniciei,
Răscumpărat de-a pururi obştescului neant...
Puterea mea e jarul închis, ca-n nestemată,
Ce arde dur şi rece-n lăuntricul său joc:
De la crearea lumii, cu aştrii toţi deodată,
Nu se mai stinge-n mine originarul foc.
E cât un bob, dar ţine virtuţile esenţei;
E diamant, ce roade oţel şi munţi de stei...
Cu el îţi tai fereastra-n pereţii existenţei,
Să intre nemurirea cu tot văzduhul ei.
Şi-ntr-un vârtej de versuri arzând diamantine
Seduc eternitatea, iubite, pentru tine.

sâmbătă, 17 septembrie 1955

(51)
CCV

Ştiu şi-o voiesc; aceasta mi-e ultima viaţă...
Nu mai renasc de-acuma, căci, iată, te-am găsit.
Deschizi eternitatea: în pacea ei măreaţă
Se-ncheie rătăcirea-mi c-un glorios sfârşit...
Sunt mai bătrân ca moartea; născut mai înainte
Ca stricătoarea-i umbră să fi intrat în lume.
Am supt nemuritorul sân al iubirii sfinte,
În rând cu Archetipii fără de veac, nici nume...
Dă-mi mâna, nu-i nevoie de-àripi... O-mbrăţişare:
Misterioasa carne se face duh în noi;
De dincolo de ceruri se-ntinde-o aşteptare,
Perechea mea pierdută să vie înapoi...

Ce aştri, sus, acolo cad jertfă împlinirii,
Junghiaţi pentru ospăţul de foc al regăsirii?

duminică, 18 septembrie 1955

(52)
CCVI

Te-ncununam cu gânduri de slavă şi mister,
Ca într-o liturghie slujită-mpătimirii,
Cerşeam extaz cu àripi de flăcări în eter,
S-ajungem ipostaza de spaime a iubirii...
Dar mi-ai părut prea fraged, prea gingaş la-nceput,
Tumultuosu-mi geniu întreg să ţi se-nchine:
Ca-n dragostea-ţi îngustă să-ncap, să mă strămut,
Tot ce fu greu şi mare am azvârlit din mine.
Am îngheţat acolo sub bolta idolatră,
Genunchi plecaţi şi frunte pe lespezi mi-am tocit...
N-a scăpărat o zare în golul tău de piatră.
De ce m-arunci acuma când încă n-am murit?
Din ocnele iubirii, îmbătrânit, steril,
Mă-ntorc cu greu la mine, ca dintr-un crunt exil.

sâmbătă, 9 octombrie 1955

(53)
CCVII

Că m-ai trădat tot timpul nu-ţi socotesc o vină.
Păcatul e că astfel pe tine te trădezi;
Eşti propriul tău Iuda; împins de negre piezi,
Îţi vinzi unor Caiafe înalta ta lumină...
Mai tragic ca un ţipăt din mine a ţâşnit,
Sfâşietor, sonetul ce ţi-am trimis aseară.
Ocări, blesteme, imnuri, acolo s-au ciocnit,
În iureş, îngeri, demoni, val mă cutreierară.

Ca lebăda ce moare şi cântecul îşi ţipă,
În spasmul destrămării ţi-am scris, înăbuşit
De-un gâlgâit de suflet agonic, pe sfârşit...
Şi mâna cu condeiul căzu ca o aripă.
Culcai pe masă tâmpla şi, aşteptând pieirea,
Crezui că este moartea... era, vai, tot iubirea!
joi, 7 noiembrie 1955

(54)
CCVIII

Să nu crezi că iubirea e numai vicleşuguri,
Dulci mreji de carne, undiţi de zâmbet şi privire.
În fructul tainic, încă nebănuit în muguri,
S-amestecă tot cerul, setos de zămislire.
N-ai teamă, nu ne este iubirea eretìcă:
Călcăm noi doi vreo lege a inimii-n picioare?
Dar dragostea în lume e-atâta de pitică,
Încât ce nu-i încape în calapod o doare...
Stăm adumbriţi de-o taină prielnică durerii,
Cumplită frumuseţe de chinuri ne perindă.
Rămâi cu mine pururi în târgul de mizerii,
Îţi sunt o credincioasă şi magică oglindă;
Te-arată mereu dârz, tânăr, frumos şi înţelept,
Şi de te strâmbă lumea, te vezi în mine drept.
duminică, 20 noiembrie 1955

(55)
CCIX

Eu nu-ţi cer fericire, această toropeală
De sobă oarbă-ncinsă c-un vreasc făr' de lumină...
Iubirii tale – sacră cruzime genială –
De nu-mi dai izbăvirea, cer arderea deplină.

Nu-mi mai ajunge viața cu ani hotărnicită
Şi valul ei de veacuri rozând adânc din noi:
În dragostea eternă ea trebuie sorbită
Cu tot ce are-n funduri – şi perle, şi noroi.
Atunci ieşi-vom slobozi pe veşnice meleaguri,
Lăsând în clisa lumii doar uriaşe urme,
Pentru sărmanii oameni nedepăşite praguri,
În care fără pace după comori să scurme:
Către această slavă mă pregăteşti tu oare
Cu-atâtea lungi şi aprigi dureri mântuitoare?
miercuri, 18 ianuarie 1956

(56)
CCX

Mă-mbii doar cu o cupă de dragoste? Eu cer
Să urc iubirea toată, cum urci o înălțime:
Sub orice pas să-i crească o nouă adâncime
Şi-ntinderea-i cât lumea s-o-ncercuim cu cer.
Îți dau împărăția cea făr' de vătămare
În care oşti şi arme sunt pururi de prisos...
Când aur, slavă, rugă cad, nu mai au folos,
Eu te răscumpăr morții cu cântec şi visare!
Nu! Stelele şi sorii n-au nici o-ntâietate,
Sunt fructele luminii ce-a-nsămânțat pustia...
Din ale noastre râvne-şi ia hrană veşnicia:
Noi cu o-mbrățişare rodim eternitate...
Înalță-ți suflul, duhul... şi dă-mi acel sărut
Care-a-nceput pe gura celui făr' de-nceput.
sâmbătă, 4 februarie 1956

(57)
CCXI

Nu mai cunoşti această licoare cristalină?
E dragostea: strivită în teascul greu de chin,
Dintr-un sonet într-altul am tras-o ca pe-un vin,
Şi vers cu vers, de-a lungul, am limpezit-o, lină.
Ca ochiul unui înger îi este-acum candoarea;
Tumult şi spumă, drojdii în drum a lepădat;
Din cruda fermentare atât a mai păstrat,
Îmbătătorul spirit, tăria şi ardoarea.
De oriunde ţâşneşte, o rază stă viaţă:
La piept strângând cu milă amarul nostru ieri,
În tainica-i lucrare iubirea ne învaţă
Că e şi-o fericire urzită din dureri;
Potrivnicele-arome zâmbind, în ea le-mbină...
Pocalul sus... şi-nchină: îţi torn să bei lumină.

sâmbătă, 11 februarie 1956

(58)
CCXII

Iar îţi citesc răvaşul, nu-ndeajuns de lung;
Vai, tu strecori minciuna şi-n cuminecătură...
Venin îmi este dorul, că uneori ajung
Să nu mai ştiu iubirea deosebi de ură...
Crezi tu că poţi cu vorbe să-nşeli eternitatea
Şi dragostea s-o saturi cu pleava ta măruntă?
Ca o fecioară, vorba îşi dă virginitatea
Doar mirelui, poetul, şi scrisul e o nuntă...
Îmi fac din orice cuget o patimă adâncă,
Şi-n spaţiul durerii te caut nempăcat.
Întoarce-te din valuri, sunt ţărmul tău de stâncă,
Chiar de-ai făcut periplul întregului păcat.

Vom arde tot trecutul cu spaime şi ruşine
Pe rugul bucuriei ce-ai să aprinzi în mine.

duminică, 26 februarie 1956

(59)
CCXIII

Vrei să te smulgi din mine? Smulgându-mi ochii poate...
Şi nici atunci... De-a pururi stai dincolo de ei,
În tot ce este-n mine duh de eternitate,
În însăşi nemurirea în care-am să mă-nchei.
Ce-mi pasă că iubirea, ca luna, are faze,
Când creşte şi când scade până la-ntunecime;
Oceanul meu de patimi, robit de-a tale raze,
Tălăzuind, lunatic, se umflă spre-nălțime;
Ce mândră limpezime-n zenitul suferinții!
Deodată-n mii de valuri mă sparg să te răsfrâng...
Ne-atragem unul pe-altul cu forța năzuinții,
Dar cumpăna ei fixă – pământ şi cer – n-o-nfrâng.
Şi totuşi, aspra-i lege poetul va-nfrunta:
În orice vers se scaldă, de sus, splendoarea ta.

23 aprilie 1956

(60)
CCXIV

De ce numai pe tine tu însuți te iubeşti?
E lege frumusețea să o adori oriunde.
Oglinzi şi ochi întreabă, şi toate vor răspunde
Că domn al frumuseții, pur archetip, tu eşti.
Cum, geamănă, te-mbină lăuntrica splendoare
– Eter arzând de taine, de gânduri şi simțiri –
Tu,-naltă ipostază a cărnii trecătoare,
Ai luat în lume locul pierdutei nemuriri...

Nu-i crimă că picioru-ți ne calcă, viermi în drum,
Nici vițiu că-ți storci hrană din sufletele noastre;
Căzându-ți jertfe – ajungem la ceruri, măcar fum,
Şi, mistuiți de tine, urca-vom poate-n astre!
Lăsându-ne tulpina osândelor întregi,
Tu,-n treacăt, numai floarea păcatului culegi.

joi, 3 mai 1956

(61)
CCXV

Tu îți vânezi iubiții tot ca pe cerbi, din goană,
În zvonul de petreceri, cu spăngi de poftă-n mâini,
Doar să le smulgi din creştet, trofeu, mândră coroană...
Ce-a mai rămas laşi apoi pentru valeți şi câini.
Dar nu-i nimic, iubeşte în orice chip, n-ai frică;
Cereasca moştenire, păcatul radios,
Din carne sau din suflet asupra ta ridică
În van un pumn de fulger... nu cade mânios;
În spaimă să nu-i fie tocmirea lui smintită
De vreun sărut, de-o taină, din şartul ei etern
– Oricât de blestemată şi-oricât de osândită –
Iubirea-n veci nu este primită de Infern.
În loc de iadul paşnic, ferit de-a ei dezastre,
Ea arde în Ghehena din inimile noastre.

marți, 15 mai 1956

(62)
CCXVI

Tu ai numai ureche de-ți trebuie cuvinte?
Alt soi de graiuri nu simți? Cu inima n-auzi?
Vai celor ce au sfetnic doar creierul cuminte
Şi pentru taina lumii doar ochii călăuzi!

Eu schimb, încurc stihia: poet şi argonàut,
Cer părului tău aur şi pântecului vis,
Lumina feţei tale cu buzele o caut,
Şi-n strânsu-mbrăţişării m-afund ca-ntr-un abis.
Nu-mi cârmuiesc eroii corabia iubirii,
Ci tu mi-o porţi, zeiţă de gheaţă şi furtuni,
Din tremurul nădejdii în spaimele pieirii,
La nici un ţărm, prin tulburi talazuri de minuni.
Şi rătăcesc în tine, cu versuri sfâşiate,
Sub sumbra fericire de stele cu păcate.

duminică, 15 iulie 1956

(63)
CCXVII

Iubirea este geniu: cum poţi s-o pui în frâu,
Să-ţi poarte faetonul în trap, la preumblare?
Că mă sfâşie leul, nu-i crimă, nici desfrâu,
Şi gloria-i un monstru la fel, cu colţi şi gheare.
Să te câştig, bat cerul şi iadul, nemurirea,
Rup aripile vremii şi – demiurg rapsod –
Sub tine-mi pun cerbicea, chiar de mi-ai fi pieirea,
Dar inima ta mândră ce dulce eşafod!
Cu-naltele abateri, semeaţă erezie,
Croim albastre zboruri peste-un noroi bătrân
Şi ni-e datoare viaţa că-i dăm o poezie
De care o s-asculte, cândva, ca de-un stăpân:
Noi doi lăsa-vom lumii un duh ce nu se schimbă,
Căci noi şi veşnicia vorbim aceeaşi limbă.

duminică, 22 iulie 1956

(64)
CCXVIII

Îți scriu sonete... râvnă pitică și deșartă,
Când tu ești întruparea celui mai pur sonet!
Nu te-a făcut natura; ci, în suprema-i artă,
Chiar Cel Etern te scrise cu mâna de poet.
Ce-adânc rimează-ți ochii cu cerul vast de vară,
Și buzele sunt rima suavei aurori,
Iar duhul, panoplie de foc, fără povară,
Stă-n carnea cu lumina așijderea surori...
Cum se mlădie versul grumazului, răsare
Un istm de frumusețe, să lege-n armonii
Nemuritoarea strofă a pieptului, din care
Ies brațe-ngemănate ca două melodii:
Și-un orizont de slavă în tine-nchizi și iei
Cu glorioase coapse sonetul când închei.

duminică, 19 august 1956

(65)
CCXIX

Cum dragostea de tine mă vrea de veci sonor,
Melodios din creștet și până-n tălpi, mă ține
Mereu între fiole și alambicuri pline,
Cu sucuri de cuvinte, miresme tari de dor,
Plecat peste esențe, cu tainice șoptiri,
Să migălesc cerescul venin în lacrimi acre,
Și-n cumpăna de aur a sunetelor sacre
Să aflu elixirul râvnitei nemuriri...
Fierb muzici mari de sfere în magicele scule,
Se rânduiește-n zodii tot clocotul de hău...
Și e aproape gata... Dar albelor formule
Le mai lipsesc silabe: rostesc numele tău;

Închis, fără de moarte, doar într-un singur vers,
M-a sărutat pe gură întregul Univers.
duminică, 30 septembrie 1956

(66)
CCXX

Am scris iubire? Iartă... citeşte: adorare...
Sus, pân' la tine, unde râvneşte al meu dor,
Cuvântul e omidă când eu îl vreau condor,
Să spintece vremi, spaţii cu geniul în gheare...
Stă necurmat în poartă-ţi, cu ochii la ospeţe.
Şi-ţi cere milă Timpul, hainul cerşetor;
În scârnava lui mână, tot mai nepăsător
Tu zilnic zvârli fărâme din marea-ţi frumuseţe...
Nu-s rege, nu am aur să-mprăştii, nici onoruri;
Atât: eternitatea mi-e singura unealtă,
Să nemuresc în spirit icoana ta înaltă,
Sub ea să-ngheţe vecii cu cârdul lor de zboruri,
Să-nmărmurească lumea de o iubire, care...
...Iar scriu iubire! Iartă... citeşte: disperare!
miercuri, 5 decembrie 1956

(67)
CCXXI

Cătând să te-nnegrească, o clică bârfitoare
Ţi-aruncă-n spate viţii şi crime neiertate,
Aşijderi celor care, ca să se uite-n soare,
Pe ochii lor nevrednici ţin cioburi afumate;
Ţi-e drag să-ţi zvârli lumina prin uliţi şi taverne,
Unde s-aţin pizmaşii la splendida-ţi risipă?
Dar tu eşti din acele înfăptuiri eterne
Ce iadului se smulge cu-o batere de-aripă,

Domesticeşti veninul, pui patimile-n fiare,
Struneşti în voie răul supus puterii tale,
Şi-nlănţuite-n cuşca din colţul tău cu fiare,
Te joci cu cele şapte păcate capitale.
Din zestrea grea de haruri nimic nu ţi se fură:
Te-mbracă frumuseţea în sacra ei armură.
vineri, 7 decembrie 1956

(68)
CCXXII

Iubirea ta, ştiu bine, e numai o minciună,
Mă-ndeamnă răzvrătirea să fug, să mă dezbăr...
Dar inima, sărmana, îmi dă-n genunchi, să-mi spună
Că dragostea ta este un tainic adevăr...
Ea zice că-ţi cunoaşte orgolioasa fire,
Tu crezi că numai cei slabi ar fi iubind curat,
Şi-atunci te-ascunzi de tine sub altă amăgire;
Ca să-ţi înşeli minciuna, nu minţi adevărat,
Ci, înţeleşi, cu schimbul suveicile iubirii
Trec între voi pe fire chiar înadins sucite,
Ca, neştiuţi, să ţeseţi zăbranic fericirii;
Pe faţă reci contururi, pe dos flori strălucite...
Vai, inimă nătângă, nu vrei să bagi de seamă
Că mâinile perfide nu ţes, ci-n joc destramă
Tot ce urzeşti zi, noapte din propria ta scamă!
duminică, 9 decembrie 1956

(69)
CCXXIII

Acum pricep, nobleţea i-o dulce putrejune:
Cu-atât mai nobil fructul cu cât mai viermănos,
Şi rasa-i mucegaiul ajuns până la os,

Ca în moşmoana coaptă gustoasa stricăciune...
Clocelii blazonate tu ai scăpat aieve;
Magiile iubirii te-au strămutat la noi,
În largile risipe unde, schimbat în seve,
Trecutul nu s-adună asupră-ne, gunoi...
Pe-ai tăi de mult i-nghite o ceaţă somnoroasă;
Strigoi ai vechii slave, ei în ruini s-au strâns...
Aici, la mine, bate furtuna generoasă
Cu fulgere de patimi, salubre ploi de plâns...
        Jilavi bureţi de umbră sub tine zac ceilalţi;
        Tu glorios ca cedrii Libanului te-nalţi.

decembrie 1956

(70)
CCXXIV

Tot timpul disperarea mie mi-a fost lumină...
Aprinsă-n absolutul de veghe-n fundul meu,
Stă nemişcată, centru de linişte deplină...
Jos, uraganul lumii se pierde-n gol mereu.
Mă face-atotputernic această arătare,
Cu-naltă bărbăţie îndur dispreţul tău;
Nu e dumnezeirea suprema disperare,
C-un univers potrivnic rotind în jurul său?
Mă scol din morţii zilei în fiecare seară
Când urc până-n mansardă cum aş sui în cer...
Cetatea, tu, vă zbateţi în furia de-afară;
Eu, dezbrăcat de mine, universal disper,
        Chem şi aştept lumina, adâncu-mi se-nfioară;
        Ce-ar fi, zbucnind, să intri tu, ca odinioară?

decembrie 1956

(71)
CCXXV

Vei şti şi tu că plânsul adesea e o rouă
Ce cade milostivă pe sufletul uscat:
Ea, adunând tot cerul într-o bobiţă nouă,
Ţi-adapă rădăcina c-un ţel de mult uitat.
O lacrimă curată e geniul iubirii:
Pe doborâţi ridică din iaduri izbăviţi...
Doar una să-ţi lucească în zările privirii,
Şi vezi, ca Saul, lumea cu ochii dessolziţi,
Ni se făgăduieşte sus, dincolo de moarte,
Un loc unde nu-s lacrimi, suspinele lipsesc;
Ce-am să mă fac acolo dacă ne va desparte,
Fără de-această mană cu care mă hrănesc?
De nu vei fi cu mine, suflarea-mi să te strângă,
Învăţ eternitatea cu hohote să plângă.

decembrie 1956

(72)
CCXXVI

E drept că nu-ţi adaug nimic; ba, dimpotrivă,
Îţi fur mereu din raze, în chip nengăduit
Să-mi încălzesc o muză rămasă costelivă,
Ce nu şi-a pus pe frunte un nimb făgăduit...
Dar nu-s nici un uşarnic deprins cu huiduială,
Să-ţi vând poemul şi-apoi un geniu să mă crez;
Delirul meu e-n casă; în lume-s cu sfială,
Cu versurile mele întâi mă flagelez.
Dar cum? Valeţi ignobili au har să te dezbrace?
S-atingă aşternutul cu laba lor de rând?
Când eu te-mbrac cu cerul, închipuind mijloace
Să te feresc de-a pururi de orice ochi şi gând!...

De ce nu pot fi Zeus, stăpân pe slăvi? Acolo
Te-aş lua, eternităţii să fii un nou Apolo!

luni, 10 decembrie 1956

(73)
CCXXVII

Ce nu-ţi scornesc duşmanii cu negre guri flecare!
Când stau linguşitorii în jurul tău ca roiul,
Ai fi descântătorul şiret din Hàrlem, care
Momea doar şobolanii cei proşti, sunând cimpoiul.
Zic alţii: unde intri, cobori cu tine-Olimpul;
La curte, prin taverne, în port cu mateloţii,
Faci spaţiul de aur, faci primăvară timpul,
În zei schimbi bădăranii, eroi se simt iloţii.
Potrivnicele gaşce te sfâşie în două,
De-o parte, ura oarbă, de alta, adulare...
Poveşti, satire, imnuri duium asupră-ţi plouă...
Tu nu vezi înaintea cui zvârli mărgăritare?
C-un bici pe toţi alungă-i, fără deosebire...
...Întoarce-te la mine: eu singur sunt iubire!

joi, 13 decembrie 1956

(74)
CCXXVIII

Nimica nu atinge iubirea mea curată.
Mânii, trădări, zavistii, ce-n zâmbete s-ascund,
Ca umbrele pe-o undă nu lasă nici o pată...
Nu tulburi apa dacă nu e noroi la fund.
Doar pura-ţi frumuseţe în mine se-nfiripă,
Ca-ntr-un cleştar răsfrântă de mii şi mii de ori...
Mi-e de-ajuns în treacăt să te privesc o clipă
Şi,-ntors din nou în beznă, mă umplu de splendori...

Din ritmul ei vremelnic deodată dezrobită,
Iluminatei inimi alt orizont se naşte,
Cu-nalte constelații de dragoste... Orbită,
Dă înapoi durerea şi nu mă mai cunoaşte...
Atunci, în creatorul vârtej al poeziei
Răpindu-te în mine, luăm pasul veşniciei.
duminică, 30 decembrie 1956

(75)
CCXXIX

Nu-ți spun nici un adio: cum n-ai mai exista...
Rămâi doar coaja celei pe care-o iau cu mine...
Ți-am supt adânc esența şi te-am golit de tine...
Plec numai cu splendoarea şi frumusețea ta;
Las ochii, falşi luceferi, şi iau privirea dragă,
Las buze reci de idol şi iau sărutul lor,
Uit sânii, duc căldura şi forma lor întreagă,
Fur neagra avalanşă de păr când se dezleagă,
Din trup, îmbrățişarea de vrej amețitor...
Zvârl inima stricată, ce-ți şchioapătă alene,
Cu scopuri nepătrunse țesute-n linguşiri
– Când prefăcute lacrimi, când râsete viclene –
Capcană-n chip de suflet ascunsă-n amăgiri...
Cu tot ce-am strâns din tine curat, ca Prometeu,
Am să te-alcătui altfel, dar suflet îți dau eu.
luni, 31 decembrie 1956

(76)
CCXXX

Mă mir că sunt de-atuncea tot pur, ca o oglindă
În care nu rămâne nimic din ce-a trecut,
C-am şters chip, umeri, brațe întinse să mă prindă,

Şi negrii ei luceferi de dincolo de lut...
Se zămisleau din îngeri? Din spuma nălucirii?
Genunchi de Magdalenă, odihnitori de Christ...
Ca să mă smulg din iadul de flăcări al iubirii,
M-a poleit durerea cu aurul ei trist...
Dar straniul meu aur nu uită dulcea oră
Când ea, trăgând în lături noptateca perdea,
Zvârlea doar o maramă pe goala-i auroră
Şi-n aşternut ca lampa lui Aladin dormea...
Plecat pe ea, ca-n basme, la dulcile-mi şoptiri,
Ea-mi deschidea comoara întregii fericiri...
[15.01.1950]

(77)
CCXXXI

Mai legăna tristeţea doar pieptul, ca o boare
Cu fluxuri şi refluxuri aproape aţipite...
Amurgul voluptăţii vărsase sumbra-i mare,
Suave mădulare dormeau în el, topite...
Şi alb şi magic, palid se afunda obrazul
Din castaniul moale cu ţărmuri ondulate...
Plutea pe apa tâmplei un nor de vis... În iazul
De somn ieşeau profiluri de ceruri înecate...
Şi nu ştiai de-i suflet, ori luna, sau un peşte
Ce se juca sub unda cu pieliţe senine...
...Când un oftat, din gura scrâşnită ca un cleşte,
Spărgea cleştarul vrăjii urzită peste tine!
Din carnea somnoroasă, din liniştea fierbinte,
Tu izbucneai, amantă mai dârză ca-nainte.
[23.04.50]

(78)
CCXXXII

Tu nu eşti în iubire decât un trântor, care,
Trândav, te-mbuibi cu miere de-a gata adunată;
Tu nu ştii chin, durere, caliciile-amare
De unde-ţi sug, cu cazne, licoarea desfătată.
Tu zbori atât: doar clipa cât ţine-n slăvi o nuntă.
Spre cer te-mpinge sexul, nu marele azur...
Ca iar să cazi în tină şi aripa ta ciuntă
S-o năclăiască iarăşi al poftelor huzur:
Din dragostea curată tu faci vinovăţie,
Îmbrăţişarea dragă o schimbi într-un păcat,
Din glorioase vitii şi-naltă scârnăvie
Îţi împlineşti cunună pe capul neplecat –
Nimb de amăgitoare, impură poezie...
Şi, ideală floare a iadului suprem,
Cumplita-ţi frumuseţe o porţi ca pe-un blestem.
miercuri, 15 mai 1957

(79)
CCXXXIII

Ne îmbinăm cu-atâtea deosebiri... şi ştim pe
Ce formă ideală ne împlinim unirea;
Noi unei flori iubite luăm chipul şi-ntocmirea,
Firească-mperechere, tu trandafir, eu ghimpe,
Stau dedesubt; frunzarul curtenilor mi-e haină,
Şi slava ta suavă adânc de jos privesc...
Dar cel dintâi eu harul miresmelor primesc,
Prieten morganatic, în ascuţiş c-o taină:
Sunt îngerul cu gheare demonice, anume
Să sfâşii mâna-ntinsă, ori botul ce te cată...
Ştiu, geniul e ţepul urât de-ntreaga lume,

Dar cine te culege mă ia cu tine-odată...
Iar când ai să te scuturi, tind spinii cu-ndrăzneală,
În ei să-ți prind de-a pururi petală ce petală.
duminică, 21 iulie 1957

(80)
CCXXXIV

Nu trâmbițele slavei şi-a dragostei cimbale,
Ci vuietele mării în scoică de sonet,
Taifunul unei inimi în vers prins ca-n zăbale,
Cu inima plecată pe el s-asculți încet...
De-aş revărsa pe tine iubirea ca noianul,
Nu poate cât o rimă în care m-am răsfrânt...
Când eşti poet, o perlă-ți destăinuie oceanul
Şi spaimele iubirii s-ațin într-un cuvânt.
Ți-am făurit o-naltă şi grea demiurgie,
Un univers de patimi adânc pus sub zăvor:
Aicea orice vorbă închide o urgie
Şi fiece silabă e un ciclon de dor...
Deşi sunt descântate şi dorm ca-ntr-o poveste,
Citindu-le, tu nu simți duh aprig de tempeste?
luni, 22 iulie 1957

(81)
CCXXXV

Mă lupt să scap iubirea de pătimaşul trup.
Să n-o mai sorb cu ochii, să n-o mai muşc cu gura,
Din lațu-mpreunării sălbatice s-o rup,
S-o curățesc de carne, ca de pe aur zgura;
Să te ador în suflet; doar duhul să-ți aleg –
O veşnică-mbinare a două raze line...
Dar cum te-arăți, mă-ntunec... şi sufletul întreg

Se face ochi, piept, brațe... zbucnite către tine,
Pâlpâitor de pofte, iar dinainte-ți cad;
Din nou vremelnicia își cască-n mine-abisul.
Rostogolit pe dâre de flăcări, ca-ntr-un iad,
Mă-ntorc, cântând, în carne... Mă doare numai visul
Că mai presus de fire, putând să o răstoarne,
Iubirea e sămânța eternității-n carne.

marți, 3 septembrie 1957

(82)
CCXXXVI

De mult eu simt în tine o rece deșărtare:
Din mâna mea-ți tragi mâna, privirile-ți pierdute
Îmi spun, mai înainte să-mi zică gura: „du-te"...
Și te golești de mine ca pentru o plecare...
E toamnă? Și cocorii-ți deșteaptă nostalgia?
Pribegile corăbii te-ademenesc în zări?
Dar n-asculta de șoapta feericei pierzări!
Pentru mirajul orei nu lepăda vecia!
Când Nordul se răstoarnă crunt peste noi și vine
Noianul de omături pe inimi să-și deșarte,
Nu mai râvni spre calde și-albastre țări departe...
Rămâi fără de teamă aicea, lângă mine.
În veci mai credincioasă ca soarele de sus
Iubirea mea nu are nici iarnă, nici apus.

miercuri, 18 septembrie 1957

(83)
CCXXXVII

Eu nu dau niciodată cu suliman iubirii
Și, dintre dresuri, versul e singurul ei fard,
Dulci unduiri în trupul prea aspru al vorbirii...

Şi-i rumenă la faţă pentru că întreg eu ard.
Nu-i ţes nici mândru vâlnic – izvod cu chip de floare –
Nici straie de imagini cu care s-o îmbrac:
În pura-i goliciune – unica ei splendoare –
Mii de-mbătări stau strânse ca dintr-un lan de mac.
În toată-a ei făptură nu e nici o greşeală:
Sub măsurate graţii, adâncul voluptăţii...
De-aceea nu se teme să ţi se-arate goală,
Asemenea zeiţei ieşită ideală
Din spasmele cu spume ale eternităţii:
Ca altădată Pàris, încununat cu laur,
Iubirii mele-ntinde-i râvnitul măr de aur...

marţi, 14 ianuarie 1958

(84)
CCXXXVIII

Cu nobila Virtute nu ne culcăm... fugim:
Cum poţi să strângi în braţe un stâlp de diamante?
Ca pe-o soţie-n lume o scoatem şi-o cinstim
– În taină cu nădejdea cândva s-o moştenim –
Ci-n pat urcăm păcatul, amanţi mlădii şi-amante,
Transfiguraţi de-un fulger de vicii, dăm lumină,
Şi dintr-o curtezană croim uşor o sfântă:
Iubirea-i scurta noapte în care totul cântă.
Dar demonul e-alături şi râde în surdină –
Mocirla cărnii noastre răsfrânge cer şi stele,
Plecaţi să le culegem, în ea ne scufundăm.
Împerecheaţi pornirăm s-ajungem pân' la ele,
Şi-n loc să fim scafandri pentru nomoluri grele,
Ne-am prins aripi... Iubite, dă-mi gura... ne-necăm!
Necontenit viaţa are nevoie-n noi
De negre-ngrăşăminte, ca planta, de gunoi.

sâmbătă, 15 martie 1958

(85)
CCXXXIX

Bem pân' la fund paharul... În drojdia iubirii
S-ascunde-o şi mai tare, subtilă îmbătare,
Fără de aburi, rece... o neagră exaltare
Ca dup-o-naltă crimă în slujba dezrobirii:
Am fost şi noi doi îngeri, legi sumbre am călcat...
Ci-mbrăţişarea noastră, oricât de vinovată,
Păstra în ea savoarea întâia, neuitată
Şi paradisiacă a primului păcat.
În inimile noastre stă pacea nemuririi.
O veşnică ştiinţă, grăind peste mustrări,
Ne spune că sub zvârcol, blesteme şi ocări
Zac numai dor şi flăcări în gheaţa despărţirii,
Că-i pe nedrept infernul în care ne muncim
Şi-n ghearele Satanei noi încă strălucim.

miercuri, 9 aprilie 1958

(86)
CCXL

Să-mi vindec dorul, altor dureri cer lecuire:
O boală grea cu alta potrivnică s-alină;
Te uit... Uitarea numai de tine mi-este plină...
Şi depărtarea-i înc-un adaos la iubire.
Pentru-un răgaz de-o clipă mă-ncătuş nopţi de-a rândul,
Stau gata să te-năbuş... Când făr-a-mi da de ştire,
Cu-ntortocheri de vulpe, mişel se-ntoarce gândul
Să-ţi mai ulmeze ochii, acolo,-n amintire,
Veneam întâia oară; zâmbind, citeai alene...
Şi te-ai întors: deodată cu fulgerul orbirii
Ţâşniră pe sub puntea arcatelor sprâncene
Scăpărător de-albastre şuvoaiele privirii.

Te blestem, amintire! Ca o nebună-mi strângi
Amarul colb de patimi în stupii tăi nătângi.

Vinerea Mare 1958

(87)
CCXLI

Când n-o mai fi nici urmă din noi în amintiri,
Cu spaimă dezgropa-vor dintre hârțoage roase
Un alb colos de versuri mai tari ca nişte oase:
Scheletul uriaşei, tristei noastre iubiri.
De-a pururi ard în ele, din focul cel etern,
Ca-n măduva de stâncă, titanicele febre,
Un osuar de patimi, năprasnice vertebre
C-un cap s-atingă cerul, cu cellalt, în infern...
Şi-or întreba, ce-arhanghel s-a prăbuşit din zbor
Şi-a-nsămânțat țărâna cu marea-i fulgerare?
Slăvitelor fărâme clădi-le-vor altare
Popoare-ntregi cu fruntea sub frumusețea lor;
Ci-atât prinos de glorii asupra lor vărsat
Nu va-mplini statura iubirii ce-au purtat.

Paştele 1958

(88)
CCXLII

Surâd? Obişnuință... Cred c-aş putea chiar râde:
Tu spui că-n cea mai dulce iubire-i o prigoană?
Îmi amintesc: pe-o veche şi stranie icoană
E un martir ce-şi duce tăiatu-i cap la gâde.
Cu inima-mi aşijderi s-a petrecut de mult:
S-a strămutat în tine şi m-a lăsat strigoi...
Tu nu ştii că ea bate acuma pentru doi?
Nu simți în piept adaos de glorios tumult?

Necontenit în preajma-ţi, să sug răsuflet, sânge,
M-aduce ca din groapă misterioasa sete...
Când plec, ajung acasă o umbră pe părete,
Ca-n palida icoană ce-aievea mă răsfrânge...
Zâmbesc? Obişnuinţă... Cred c-aş putea chiar râde:
Ştiu un nebun ce-şi duce cap, inimă... la gâde.
Duminica Tomii 1958

(89)
CCXLIII

Îmi scânteiază-n mână azi iarăşi stinsa pană
Şi-mi bate-n ea tot gândul, asemeni unui puls...
În inimă de-a dreptul o-nmoi: păstrez o rană
De unde nici o forţă săgeata nu mi-a smuls.
Îţi scriu: şi dintr-o dată mă năvăleşte-o lume;
Ca-n bobul pur de rouă, în orice strop de vers,
Din care înfloreşte strălucitoru-ţi nume,
Se-nghesuie să intre întregul univers.
Din când în când, în zboru-i dezvăluind secretul,
Condeiul se izbeşte în ţărmuri de hârtie...
...Şi s-a oprit din zbucium c-un freamăt de mândrie.
„Ah, cine vrea să-i poarte cât mai curând sonetul?"
Frumoasă, tăinuită în straie de solie,
Durerea mea aleargă să-ţi ducă bucurie...
duminică şi luni, 20-21 iulie 1958

(90)
CCXLIV

Stric oare faimei tale? Îngăduie să-ţi spun,
Oceanule de geniu ce-neci chiar şi uitarea:
Cine-ar putea, cu atâta mai mult un biet nebun,
Şi în ce chip pe lume, să pângărească marea?

Ți-am bântuit viața, eu, bădăranul Will;
Nu am putut ajunge năprasnica-ți mărire!
Am cutezat atuncea, îngenuncheat umil,
Să te cobor... jos... până-n adânca mea smerire...
De-am tălmăcit cu umbre lumina ta regească,
De lacrimi, ca şi ochii, mi-s versurile ude.
Te-am îngânat ca pruncul ce-nvață să vorbească
Şi-n râvna-i scâlciază cuvintele ce-aude...
Dar tu eşti soare veşnic: o clipă poți ierta
Să fiu o biată gâză jucând în raza ta.

duminică şi luni, 20-21 iulie 1958